Homilia

en motiu de la trobada general del voluntariat de Càritas diocesana, Reus (Sala actes REDESSA), 7 de novembre de 2026

Germans i germanes,

Ens trobem avui a Reus, com a comunitat diocesana, per compartir una jornada de fraternitat, de comunió i d'agraïment. És una trobada que té un significat especial, perquè ens aplega a tots vosaltres, homes i dones que, des de les diverses Càritas parroquials, de les Unitats Pastorals o arxiprestals, feu possible que la caritat de Crist esdevingui una realitat concreta en la vida de tantes persones i famílies de la nostra arxidiòcesi.

Permeteu-me que comenci amb una paraula ben sincera: gràcies! Moltes gràcies per la vostra dedicació, pel vostre temps, per la vostra generositat i, sobretot, per la vostra manera de fer present l'amor de Déu enmig de les ferides del nostre món.

Vull expressar també el meu agraïment a la direcció de Càritas Diocesana i a totes les persones que han fet possible l'organització d'aquesta trobada. Iniciatives com aquesta ens ajuden a enfortir els vincles i a renovar la consciència que la missió de Càritas és una responsabilitat compartida per tota l'Església diocesana.

1. La caritat, expressió inseparable de la nostra fe

La Paraula de Déu que acabem d'escoltar ens ofereix una llum preciosa per comprendre el sentit del nostre compromís.

Sant Pau, escrivint als cristians de Filips, els agraeix la seva solidaritat i la seva preocupació per ell. Ho fa amb unes paraules especialment significatives: «He après a acontentar-me amb allò que tinc». I més endavant afegeix: «Tot ho puc en aquell que em dona forces».

L'apòstol no fonamenta la seva esperança en els béns materials ni en les pròpies seguretats. La seva confiança neix de la relació amb Crist. És Crist qui li dona força i qui sosté la seva missió. Però Pau també reconeix i agraeix la solidaritat dels filipencs. La seva ajuda no és un gest insignificant, sinó una expressió concreta de la comunió cristiana.

Aquesta és també la realitat que vivim avui. El voluntariat de Càritas neix d'una experiència de fe que ens porta a sortir de nosaltres mateixos i a descobrir Crist en els altres. No és simplement una activitat social, ni una tasca assistencial, per més necessària i valuosa que sigui. És, sobretot, una manera de viure l'Evangeli.

La caritat no és un afegit a la fe, sinó una de les seves expressions més autèntiques. No podem dir que estimem Déu si ens mantenim indiferents davant el germà que passa necessitat. No podem celebrar l'Eucaristia, memorial de l'amor entregat de Crist, i després tancar els ulls davant les persones que truquen a la nostra porta.

El papa Benet XVI, en l'encíclica *Deus caritas est*, ens recordava que l'amor als altres és una tasca essencial de l'Església, juntament amb l'anunci de la Paraula i la celebració dels sagraments. Aquestes tres dimensions són inseparables. Una Església que anuncia Crist ha de ser també una Església que estima, acull i serveix.

I vosaltres, estimats voluntaris i voluntàries, sou una expressió ben concreta d'aquesta Església servidora.

2. Servir els pobres és trobar-nos amb Crist

L'Evangeli d'avui ens presenta unes paraules de Jesús que ens interpel·len profundament: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan se us acabi us rebin a les estances eternes».

Jesús ens convida a comprendre que els béns materials no poden ser mai el centre de la nostra existència. Són instruments, no pas finalitats. No som propietaris absoluts d'allò que tenim, sinó administradors d'uns béns que han de servir per al bé de tothom. Per això, l'Evangeli ens recorda també: «No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses».

Aquestes paraules tenen una actualitat extraordinària. Vivim en una societat que sovint mesura les persones pel que tenen, pel que produeixen o per la seva capacitat d'èxit. I massa vegades qui no arriba a aquests estàndards queda arraconat, esdevé invisible o és considerat una càrrega.

La mirada de Jesús és ben diferent. Ell no mesura la dignitat de les persones per la seva situació econòmica, pel seu origen o per la seva capacitat de valdre's per elles mateixes. Cada persona és estimada per Déu i té una dignitat que ningú no li pot prendre.

Aquesta és la mirada que Càritas està cridada a fer present. Quan acolliu una persona que viu en situació de pobresa, quan acompanyeu una família que travessa dificultats, quan escolteu algú que se sent sol o ajudeu una persona migrada a trobar el seu lloc en la societat, no esteu simplement resolent una necessitat: esteu reconeixent una dignitat i fent visible l'amor de Déu.

Més encara: en la persona necessitada no hi trobem únicament algú a qui ajudar. Hi trobem un germà, una germana; hi trobem el mateix Crist que se'ns fa present. Recordem les seves paraules: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40).

Aquesta és la grandesa i també l'exigència del nostre servei. Càritas no pot limitar-se a donar coses; ha d'ajudar a recuperar la dignitat, l'esperança i les possibilitats de cada persona.

Per això, la nostra caritat ha de ser sempre una caritat que acull, escolta, acompanya i transforma.

3. El voluntariat: una vocació de servei i de fraternitat

Estimats voluntaris i voluntàries, voldria aturar-me especialment en el valor del vostre compromís.

El voluntariat no és simplement una disponibilitat d'hores lliures. És una manera d'entendre la vida. És decidir que el temps, les capacitats i els dons que hem rebut no són exclusivament per a nosaltres, sinó que poden esdevenir un bé per als altres.

En una societat marcada sovint per les presses, l'individualisme i la indiferència, el voluntariat constitueix un signe d'esperança. Mentre alguns construeixen murs, vosaltres aixequeu ponts. Mentre alguns passen de llarg davant el sofriment, vosaltres us atureu. Mentre alguns consideren que els problemes dels altres no els afecten, vosaltres descobriu que la fraternitat ens fa responsables els uns dels altres.

El voluntariat de Càritas és també una escola de conversió. Quan ens apropem als pobres, no solament els oferim alguna cosa: també nosaltres rebem. Rebrem lliçons de fortalesa, de confiança, de capacitat de lluita i, sovint, d'esperança. Els pobres no són únicament destinataris de la nostra acció; són germans que ens evangelitzen i ens ajuden a descobrir dimensions de l'Evangeli que potser encara no havíem comprès prou.

No oblidem mai que la pobresa no defineix tota una persona. Ningú no és només la seva necessitat, la seva precarietat o la seva ferida. Davant nostre sempre hi ha una història, uns dons, unes capacitats i una dignitat que cal reconèixer.

Per això, us encoratjo a continuar servint amb una actitud de profunda humanitat, sense paternalismes, sense jutjar ningú i sense perdre mai la tendresa. Que cada persona que s'acosti a Càritas pugui sentir-se acollida, respectada i estimada.

I permeteu-me que us digui també una altra cosa: cuideu-vos vosaltres mateixos. No perdeu la il·lusió ni deixeu que el cansament us faci perdre la mirada de la fe. Hi haurà moments en què les necessitats semblaran superar les nostres possibilitats i les situacions humanes ens desbordaran. En aquests moments, recordeu les paraules de sant Pau: «Tot ho puc en aquell que em dona forces».

No treballeu únicament des de les vostres forces, sinó des de la força que ve del Senyor. La pregària, l'Eucaristia, la fraternitat entre vosaltres i la formació són necessàries perquè el vostre servei continuï brollant d'una fe viva.

4. Una Església que camina amb els pobres

El salm responsorial d'avui ens presenta la figura de l'home just, compassiu i generós, que reparteix els seus béns entre els pobres. I conclou afirmant que la seva generositat perdura per sempre.

La bondat no és una actitud ocasional, sinó una manera de viure. La generositat cristiana no es limita a gestos puntuals: esdevé una forma de ser, una manera de mirar el món i de relacionar-nos amb els altres.

Aquesta és la crida que rebem com a Església de Tarragona: ser una Església cada vegada més propera als pobres, no solament a través de Càritas, sinó fent que tota la comunitat cristiana assumeixi la dimensió social de l'Evangeli.

Necessitem comunitats cristianes que no siguin indiferents, que coneguin les situacions de pobresa del seu entorn, que sàpiguen acollir i que col·laborin activament en la construcció d'una societat més justa i fraterna.

Necessitem també una Càritas que, a més de respondre a les urgències, continuï alçant la veu davant les causes que provoquen la pobresa: la manca d'habitatge digne, la precarietat laboral, la soledat no volguda, les dificultats de les famílies, la situació de les persones migrades i les noves formes d'exclusió.

La caritat cristiana no pot ser indiferent davant les estructures que generen desigualtat. Aquesta és una dimensió irrenunciable de la nostra missió: alleujar el sofriment, però també treballar per transformar les condicions que el provoquen.

5. Una paraula final d'esperança i d'agraïment

Estimats germans i germanes, avui som aquí, a Reus, provinents de diferents indrets de la nostra arxidiòcesi, però units per una mateixa vocació: fer present l'amor de Déu enmig del nostre poble.

Que aquesta trobada ens ajudi a reconèixer que no estem sols, que formem part d'una mateixa família diocesana i que el nostre servei, encara que sovint discret i silenciós, té un valor immens als ulls de Déu.

Us demano que no perdeu mai l'alegria de servir. No deixeu que les dificultats us robin l'esperança. Darrere de cada gest d'acolliment, de cada paraula d'encoratjament i de cada mà estesa hi ha una llavor de l'Evangeli que pot donar fruit.

I que Maria, Mare de Misericòrdia, que va saber acollir la Paraula de Déu i portar-la al món, ens ensenyi a ser una Església que acull, acompanya i serveix.

Moltes gràcies, estimats voluntaris i voluntàries, pel vostre testimoniatge. Gràcies per fer de la caritat una realitat quotidiana a les nostres parròquies i als nostres pobles. Gràcies per ser, amb la vostra entrega, un rostre concret de l'Església de Jesucrist.

Que el Senyor, que no es deixa guanyar mai en generositat, beneeixi abundantment la vostra tasca i les persones a les quals serviu. Amén.